

Sygn. akt I C 251/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2024 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Stańczak

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2024 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu

przeciwko I. A. (1)

o zapłatę 8193,46 zł

I zasądza od pozwanej I. A. (1) na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu kwotę 4531,02 zł (cztery tysiące pięćset trzydzieści jeden złotych trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2022 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III zasądza od pozwanej I. A. (1) na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu kwotę 1317,00 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, w tym 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. A. kwotę 1800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem wynagrodzenie za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu pozwanej I. A. (1);

V przyznane w pkt IV wynagrodzenie nakazać Skarbowi Państwa wypłacić adw. D. A. z sum budżetowych.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 251/23

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2022 r. powód (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu wniósł pozew do Sądu Rejonowego w Ciechanowie o zasądzenie od pozwanej I. A. (1) kwoty 8193,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty z dnia 20 grudnia 2022 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 1068/22 Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana I. A. (1) w ustawowym terminie wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wskazując, że nie zawierała umowy z powodem i nie prowadzi działalności gospodarczej.

Postanowieniem z dnia 5 września 2023 r. Sąd zwolnił pozwaną I. A. (1) od kosztów sądowych oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu w osobie wskazanej przez Okręgową radę Adwokacką w P..

Pełnomocnik z urzędu pozwanej wnosił o oddalenie powództwa, wskazując na niewykazanie przez powoda istnienia zobowiązania, jak również wysokości zadłużenia pozwanej. Podnosił zastosowanie klauzul abuzywnych w umowie oraz zarzut bezskuteczności wypowiedzenia umowy oraz braku jej skutecznego zbycia przez poprzednika prawnego powoda. Ponadto wnosił o przyznanie mu wynagrodzenia za reprezentowanie strony w procesie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2019 r. została zawarta umowa pożyczki nr (...) pomiędzy I. A. (1) a (...) S.A. w W.. Pożyczkodawca, na mocy tej umowy, udzielił I. A. (1) pożyczki na okres do dnia 20 stycznia 2021 r. Kwota pożyczki wynosiła 4000,00 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki na dzień zawarcia umowy wynosiło 10,00 % w stosunku rocznym. Zgodnie z umową I. A. (1) zobowiązana była ponadto do zapłaty jednorazowo kwoty 2600,00 zł z tytułu prowizji oraz kwoty 300,00 zł z tytułu opłaty przygotowawczej. Opłata za przekazanie kwoty pożyczki przelewem wynosiła 3,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty z tytułu udzielonej pożyczki ustalona została w wysokości 7326,91 zł. I. A. (1) zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z odsetkami w 24 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem, którego aktualny stan przesłano jej po zawarciu umowy. W dniu otrzymała na rachunek bankowy kwotę pożyczki. Umowa została przez nią zawarta w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pod firmą Zakład Handlowo – Usługowy (...) w C.. Wskazany przez nią rachunek bankowy jest prowadzony na rzecz osoby fizycznej (umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 3 – 7, harmonogram spłaty k. 92, potwierdzenie wypłaty k. 8, historia rachunku k. 47 – 69, zeznanie pozwanej I. A. (1) k. 116).

I. A. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Handlowo – Usługowy (...) w C. od 15 lipca 2002 r. Od dnia 16 stycznia 2021 r. działalność jest zawieszona (wydruk (...) k. 73 – 75).

(...) S.A. w W. na mocy umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2018 r. oraz porozumienia zawartego do tej umowy z dnia 17 lipca 2019 r. zbył przysługującą mu wobec I. A. (1) wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 stycznia 2019 r. na rzecz (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu (umowy przelewu wierzytelności z załącznikami k. 10 – 11, 12 - 15).

I. A. (1) nie dokonywała terminowych spłat rat pożyczki zawartej z wierzycielem pierwotnym (bezsporne).

Na poczet zadłużenia wpłaciła jedynie pierwszą ratę pożyczki w kwocie 305,41 zł w dniu 21 lutego 2019 r. (zestawienie wpłat k. 91, 114)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności umowy pożyczki, harmonogramu spłaty, potwierdzenia wypłaty oraz umów przelewu wierzytelności oraz zeznań pozwanej I. A. (1).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanej I. A. (1) wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 stycznia 2019 r.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powoda, Sąd pragnie wskazać ,że dołączone przez stronę powodową dokumenty do akt niniejszej sprawy są wystarczające, aby udowodnić, że do przelewów wierzytelności faktycznie doszło.

Kwestionowanie przez pozwaną I. A. (1) uczciwości warunków na jakich została zawarta umowa nie może mieć miejsca na obecnym etapie postępowania. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwana powinna ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Zarówno wysokość

pro wizji, jak i odsetek kapitałowych były w umowie określone kwotowo, zaś termin spłaty pożyczki – datą dzienną. Pozwana nie wyjaśniła na czym, jej zdaniem, polega wątpliwość do co wysokości żądania powoda, w szczególności w kontekście spłaconych rat. Powód wskazał, że pozwana zapłaciła jedynie pierwszą ratę pożyczki; jeżeli – jak twierdzi – dokonała spłat w wyższej wysokości, to obowiązek wykazania tego faktu spoczywa na pozwanej, stosownie do art. 6 kc. Pozwana nie skorzystała z możliwości odstąpienia od umowy. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pozwaną zarzuty dotyczące zastosowania klauzul abuzywnych wskazać należy, że pozwana poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy.

W ocenie Sądu, całokształt powyższych okoliczności wskazuje, iż doszło pomiędzy pozwaną oraz poprzednikiem prawnym powoda do zawarcia umowy pożyczki w dniu 15 stycznia 2019 r.

Wskazać jednak należy, że powód nie wykazał, aby umowa pożyczki została pozwanej skutecznie wypowiedziana przez powoda bądź jego poprzednika prawnego, przed upływem terminu, na jaki została zawarta. W ocenie Sądu, wbrew przekonaniu powoda, takim dowodem nie jest złożony do akt sprawy wydruk wypowiedzenia umowy. Nie wiadomo, w jaki sposób i przez kogo powyższe wydruki zostały sporządzone, kto podpisał oświadczenie o wypowiedzeniu (podpis nieczytelny), w szczególności czy była to osoba uprawniona do działania w imieniu (...) S.A. w W.. Wbrew przekonaniu powoda, brak jest dowodu, że wypowiedzenie zostało doręczone pozwanej, która zaprzeczyła otrzymaniu wypowiedzenia umowy.

Zarówno powód, jak i jego poprzednik prawny, są profesjonalistami w zakresie w jakim zawarli umowy pożyczki i cesji. Prowadzi działalność gospodarczą polegającą m. in. na udzielaniu kredytów oraz obrocie wierzytelnościami. Zatem to na tych podmiotach ciążył obowiązek takiego ukształtowanie procedury postępowania, aby wykazać - na wypadek sporu - wszystkie niezbędne elementy związane nie tylko z zawarciem umowy ale również z jej wypowiedzeniem.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Umowa pożyczki podlega ogólnym przepisom prawa cywilnego (art. 720 i nast. Kc). Mają one zastosowanie zarówno w relacjach między osobami fizycznymi oraz w relacjach przedsiębiorca – konsument. W tym ostatnim przypadku zastosowanie mają ponadto przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Podkreślić należy, że wprawdzie z treści umowy wynika, że została zawarta przez pozwaną w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, a zatem nie przysługuje jej w niniejszej sprawie status konsumenta, jednakże okoliczność ta nie ma – w ocenie Sądu – znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie art. 511 kc jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W razie cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 kc).

Powód (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu nabył przedmiotową wierzytelność od (...) S.A. w W.. Do umowy przelewu wierzytelności dołączony został załącznik, w którym opisana jest wierzytelność wraz z podaniem numeru umowy pożyczki, danych personalnych i adresowych pożyczkobiorcy oraz kwoty niespłaconej pożyczki. Dokumenty te

potwierdzają skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej w stosunku do pozwanej i legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie.

Na skutek przelewu wierzytelności doszło więc do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 kc, że do zawarcia umowy doszło.

(...) S.A. w W. wypełnił w całości swoje zobowiązanie wynikające z zawartej umowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że umowa pożyczki wygasła z upływem okresu na jaki została zawarta tj. z dniem 20 stycznia 2021 r. co wynika z faktu, że powód nie wykazał, że została skutecznie wypowiedziana przed tym terminie.

Odnosząc się do kwestii wartości przedmiotu sporu wskazać należy, że – jak wynika z treści uzasadnienia pozwu – na kwotę dochodzoną pozwem tj. 8193,46 zł składają się:

- 3848,30 zł z tytułu kapitału;
- 138,80 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek naliczonych przez pożyczkodawcę pierwotnego;
- 927,19 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek naliczonych przez cesjonariusza;
- 2491,67 zł z tytułu opłaty przygotowawczej;
- 287,50 zł z tytułu opłaty administracyjnej;
- 250,00 zł z tytułu opłaty za wypowiedzenie umowy pożyczki;
- 250,00 zł z tytułu kosztów dochodzenia roszczeń przez cedenta.

W ocenie Sądu, żądanie powoda usprawiedliwione jest do kwoty 4531,02 zł, w tym kwoty 3848,30 zł tytułem kapitału, kwoty 287,50 zł tytułem opłaty przygotowawczej oraz kwoty 395,23 zł tytułem odsetek kapitałowych. Zdaniem Sądu, decydujące znaczenie mają treść zawartej przez pozwaną i poprzednika prawnego powoda umowy pożyczki oraz harmonogram spłaty pożyczki. Pozwana z tytułu umowy zobowiązana była do spłaty kapitału w kwocie 4000,00 zł, odsetek kapitałowych w kwocie 428,11 zł, opłaty przygotowawczej w kwocie 300,00 zł oraz prowizji w kwocie 2600,00 zł. Spłata miała nastąpić zgodnie z harmonogramem w 24 ratach miesięcznych po 305,41 zł, ostatnia rata w wysokości 303,68 zł. Pierwsza rata, którą pozwana zapłaciła obejmowała kwotę 151,70 zł z tytułu kapitału, kwotę 12,50 zł opłaty przygotowawczej, 108,33 zł prowizji oraz 32,88 zł odsetek kapitałowych. Zauważyć należy, że harmonogram spłaty przewidywał zapłatę prowizji i opłaty przygotowawczej w ratach, podczas gdy z umowy wynikało, że ich zapłata nastąpi jednorazowo, choć termin ich jednorazowej zapłaty nie został w umowie określony.

Pozwana z tytułu zwrotu kapitału uiszczała zatem 151,70 zł, a zatem do zapłaty pozostała kwota 3848,30 zł z tego tytułu. Podobnie Sąd dokonał ustalenia wysokości odsetek kapitałowych, których z kwoty 428,11 zł pozwana uiszczała kwotę 32,88 zł. Z opłaty przygotowawczej 300,00 zł pozwana zapłaciła kwotę 12,50 zł.

Powód dochodzi ponadto kwot: 138,80 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek naliczonych przez pożyczkodawcę pierwotnego oraz 927,19 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek naliczonych przez cesjonariusza. Pomimo zastrzeżeń zgłaszanych przez pozwaną I. A. (1), powód nie wykazał w jaki sposób: za jaki okres i od jakich kwoty ustalił wysokość odsetek skapitalizowanych w kwocie przewyższającej odsetki kapitałowe ustalone w harmonogramie spłaty pożyczki. Tym samym, żądanie zapłaty odsetek w kwocie przewyższającej 395,23 zł podlega oddaleniu.

Z treści umowy pożyczki nie wynika, aby pozwana była zobowiązana do ponoszenia opłaty administracyjnej, opłaty za wypowiedzenie pożyczki oraz kosztów dochodzenia roszczeń przez cedenta. Niewątpliwie, umowa w ustępie 16 przewiduje obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę kosztów działań windykacyjnych w przypadku opóźnienia w

splacie rat pożyczki, jednakże żądanie pozwu w tym zakresie w żaden sposób nie odnosi się do wskazanych w ustępie 16 umowy warunków.

W zakresie żądania zapłaty kwoty 2491,67 zł z tytułu opłaty przygotowawczej, żądanie uznać należy za usprawiedliwione jedynie do kwoty 287,50 zł. Jak wynika z treści umowy i harmonogramu spłaty pożyczki wysokość opłaty przygotowawczej wynosi 300,00 zł, z czego pozwana zapłaciła kwotę 12,50 zł. Powód nie wykazał z jakich powodów domaga się zapłaty kwoty znacznie przewyższającej wysokość uzgodnionej w umowie opłaty przygotowawczej.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, zasądzając od pozwanej I. A. (2) na rzecz powoda kwotę 4531,02 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2022 r., oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Sąd zasądził zatem na rzecz powoda od pozwanej tytułem zwrotu tych kosztów kwotę 1317,00 zł, w tym 400,00 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa oraz 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd ustalił na podstawie § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radów prawnych w stawce odpowiadającej uwzględnionej części powództwa.

Pozwana w niniejszym procesie reprezentowana była przez wyznaczonego pełnomocnika z urzędu. Za udział w sprawie pełnomocnikowi przysługiwało wynagrodzenie w kwocie 1800,00 zł, które Sąd nakazał wypłacić z sum budżetowych. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu Sąd ustalił od wartości przedmiotu sporu stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. W ocenie Sądu, zasadnym jest zastosowanie regulacji wynikającej z przepisów tego rozporządzenia. Wprawdzie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21 nie odnosi się wprost do stawek wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu w sprawach o świadczenie pieniężne, jednakże w wyroku wskazano, że stawki rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu. W postanowieniu z dnia 13 września 2023 r. wydanym w sprawie I CSK 4563/22 Sąd Najwyższy podkreślił, podstawą prawną do określenia wprost wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej należnych pełnomocnikowi z urzędu powinny być per analogiam przepisy rozporządzenia o stawkach z wyboru. W wyroku z dnia 26 kwietnia 2023 r. wydanym w sprawie II AKa 161/22 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyraził pogląd, który Sąd orzekający w sprawie niniejszej podziela, że brak jest podstaw do podwyższenia kwoty wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie o podatek VAT, gdyż w takim przypadku sytuacja obrońcy z urzędu (tu: pełnomocnika z urzędu)v byłaby zdecydowanie lepsza niż obrońców (pełnomocników) z wyboru, którzy do świadczonych usług doliczają VAT. Przyznane pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenie w stawkach wynikających z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zawiera zatem należy podatek od towarów i usług.